

## **Видіння від Господа**

***«Я не був неслухняний небесному видінню».  
Дії святих апостолів 26:19***

У той час, коли Біблія перебувала в процесі підготовки, значна частина Божих настанов і застережень для Його народу, а також Об'явлення Його планів і намірів, передавалися за допомогою «бачень». Ці бачення часто, якщо не завжди, мали чудовий характер і були настільки вражаючими, що не залишали жодних сумнівів у тих, кому вони були дані, щодо того, що отримана інформація походила від Господа.

Ці видіння давалися не для того, щоб задовольнити цікавість, а для того, щоб ті, хто їх отримував, були готові співпрацювати з Господом у здійсненні Його планів — чи то для себе, чи для інших, чи для обох. У багатьох випадках у Святому Письмі про видіння згадується як про «голос» Господа, що промовляє до Свого народу. Достатньо лише побіжно переглянути Біблію, щоб переконатися в тому, яку важливість Бог надавав послушності Його голосу та які жахливі наслідки могли б настати внаслідок непослуху.

### **Видіння Старого Завіту**

Бог говорив до Ноя не лише для того, щоб той дізнався про майбутній потоп, а й для того, щоб він міг підготуватися до порятунку себе та своєї родини. (Буття 6:13-18; До євреїв 11:7) Бог також

говорив до Авраама в Урі, повідомив йому про Свій задум благословити всі родини землі та дав йому вказівки залишити свій народ і піти до землі, яку Він йому покаже. Благословення, які мав отримати Авраам завдяки цьому контакту з Господом, залежали від його послуху цим вказівкам. Буття 12:1-3

Бог явився Мойсею у палаючому кущі й доручив йому стати великим визволителем свого народу. Навіть земля, на якій стояв Мойсей у той момент, коли йому було дано це видіння, стала святою, або освяченою, бо Бог використовував її як місце, де Він повідомляв Своєму слугі, що Він хоче, щоб той зробив. (Вихід 3:1-10) Якщо Мойсей відтепер мав і надалі користуватися постійною милістю Господа, у нього не було іншого вибору, як тільки підкоритися тому, що було показано у видінні.

Пророку Ісаї було дано видіння, у якому він побачив Господа «високого й піднесеного». (Ісаї 6:1, 8) У цьому видінні Ісаї почув, як Господь запитував: «Кого Мені послати, і хто піде за Нас?» Пророк відповів: «Ось я; пошли мене». Ця вказівка була сутністю більшості видінь, якими Господь обдаровував Свій народ у давні часи, хоча не завжди це було сформульовано так чітко.

## **Видіння в Новому Завіті**

Найвизначніше видіння, згадане в Новому Завіті, — це те, яке було дане Івану Хрестителю під час хрещення Ісуса. Іван побачив, як Дух Божий спускався на Ісуса, і почув «голос із неба, що говорив: Це — Мій улюблений Син, у якому Я маю вподобання». (Матвія 3:16, 17; Івана 1:31–34) Тут, у віці тридцяти років, Ісус розпочинав

Своє земне служіння. Він прийшов, щоб виконати волю Свого Небесного Отця — усе, що було записано в «книзі», тобто Старому Завіті. (Псалми 40:6–8; До євреїв 10:5–9) Усі настанови, записані в Старому Завіті для керівництва Учителем, були зафіксовані під безпосереднім натхненням Святого Духа. Не було нікого, хто міг би тлумачити їхнє значення. Навіть для того, щоб досконалий розум Ісуса міг осягнути їхню суть, було необхідно, щоб йому було дано особливе Об'явлення — видіння — і саме цим він був благословенний, коли небеса відкрилися перед ним.

Ісус прийшов, щоб виконати те, що було написано про Нього. Коли значення цих слів було відкрито, Він без вагань взявся за їх виконання. Якою великою ціною Ісус підкорився небесному баченню! Період Його служіння був коротким, і кожен день був виснажливим. Його зневажали вороги, не розуміли друзі, а велике «протистояння грішників» зрештою призвело до його арешту, суду та жорстокого розп'яття. (До євреїв 12:3) У цьому й полягав зміст видіння. Ісуса мали вести «як ягня на забій». (Ісаї 53:7) Він мав віддати своє тіло «за життя світу». (Івана 1:29; 6:51) Він мав стати «людиною скорботи, що знає, що таке горе» (Ісаї 53:3). У всіх цих важких випробуваннях Він був слухняний Своему Небесному Отцю. Він навчився, що означає бути слухняним навіть під час переживання тяжких страждань. До євреїв 2:10; 5:8

Щоб компенсувати ціну послуху, Учитель отримав також щедрю нагороду навіть тоді, коли віддавав своє життя. Мир і радість, які Він

відчував, з лишком компенсували ту жертву, яку Він приносив. (Івана 14:27) Справді, саме це дозволило Йому бути слухняним «заради радості, що була перед Ним», і витерпіти «хрест, зневажаючи ганьбу». (До євреїв 12:2) Звісно, це була майбутня радість; але очікування її та Його повна впевненість у тому, що Він отримає обіцяну нагороду, давали Ісусу теперішній мир і радість, яких світ не міг ані дати, ані відібрати. Отже, хоча Він був «людиною скорботи», Він, безсумнівно, перебував у мирі зі Своїм Небесним Отцем. «Радість Господня» була Його силою. Неемія 8:10

## **Бачення Павла**

Савл із Тарсу завжди був ревним слугою Бога, хоча спочатку він помилявся у своєму розумінні того, чого Господь хотів від нього. Саме під час поїздки з неправильно спрямованим служінням він отримав те пророче видіння, про яке згадується у нашому вступному тексті і щодо якого він пізніше свідчив, що не був неслухняним. Саме це видіння зупинило Савла на його хибному шляху. Воно відкрило йому місце, яке він мав зайняти як співстраждалець Христа, та завдання, яке він мав виконати як апостол язичників. Дії святих апостолів 9:1-16

Що стосується земного служіння Павла для Христа, то, мабуть, найкоротший виклад його глибокого значення для Павла міститься у словах, сказаних Ананії, коли Господь у видінні доручив йому повідомити Савлу, які великі страждання він має перенести заради Його імені (Дії святих апостолів 9:16). Послух небесному видінню справді означав для Павла багато

страждань. (2 Коринтян 11:23–28; 12:7–10) У цьому він радівав, бо видіння відкрило йому, що він має привілей страждати разом зі своїм Господом за велику месіанську справу. Колосян 1:24

Ці страждання стали наслідком його послуху баченню — послуху в тому, щоб сповіщати іншим те, що Господь чудесним чином відкрив йому. Заявивши Агріппі, що він не був неслухняним щодо цього бачення, Павло додав: «Я проповідував спочатку тим, хто був у Дамаску, потім у Єрусалимі та по всій Юдеї, а також язичникам, що всі повинні покаятися у своїх гріхах і навернутися до Бога — і довести, що вони змінилися, добрими вчинками». (Дії святих апостолів 26:20) Саме «з цих причин», — пояснив Павло цареві, — його звинувачували його співвітчизники-євреї. (Дії святих апостолів 26:21) У результаті його продовжували переслідувати як євреї, так і язичники, аж поки, зрештою, він не завершив свій земний шлях. 2 Тимофія 4:7, 8; Дії 20:17–25

Оскільки Павло мав беззаперечну віру в Господа і знав, що в його життя не буде допущено нічого, що не слугувало б його найвищому духовному благу, він насолоджувався спокоєм розуму й серця. Однак він не мав спокою від нагальної потреби покласти своє життя в послуху небесному баченню. Чи то в єврейських синагогах, чи в язичницьких храмах, чи на борту корабля, чи у в'язниці — єдиною всепоглинаючою пристрастю його життя було донести до інших сенс того небесного бачення. Знання, яке було йому відкрите, полягало в тому, що Ісус є

Христом і що надія як Церкви, так і світу зосереджена в Ньому як Спасителі. Це бачення також вказувало на Христа як на Того, хто має царювати, доки всі вороги не будуть покладені під Його ноги, навіть великий ворог — смерть. 1 Тимофія 2:5–7; 1 Коринтян 1:23; 15:25, 26

Вірність Павла не обмежувалася лише свідченням про Євангеліє Христа. Він ревно служив братам і не ухилявся від того, щоб проповідувати їм «усю волю Божу». (Дії святих апостолів 20:27) Він був вірним захисником віри й відверто виступав проти духу плотськості в церкві. Він наголошував, що Христос є справжньою головою церкви і що для його братів недоречно говорити: «Я за Павла» або «Я за Аполлоса». 1 Коринтян 3:4

## **Кінець віку**

Пророцтва Павла, Петра та Івана запевняють нас, що народ Господній наприкінці нинішнього віку буде благословенний глибшим розумінням Божих планів і намірів. Свідчення самого Учителя має той самий зміст. Описуючи спосіб Свого повернення та Другої Присутності, Ісус сказав: «Як блискавка [грец.: яскраве сяйво] виходить зі сходу й сяє аж до заходу, так буде й прихід [грец.: присутність] Сина Людського». (Матвія 24:27) Яким прекрасним є образ сходу сонця, який Ісус використав, щоб проілюструвати поступове пробудження світла Істини в день Його присутності. Хоча це пробудження відбувається поступово, зрештою повне й ясне сяйво Його присутності розіже темряву всього зла, невігластва, забобонів і гріха. Хоча ми впевнені, що зрештою, завдяки присутності Учителя,

«пізнання слави Господньої» наповнить усю землю «як води покривають море», саме учні Учителя першими будуть осяяні світлом Його присутності. Авакум 2:14

Використовуючи ще одну ілюстрацію Істини, яка буде дана домочадцям віри наприкінці віку, Ісус пояснив, що коли Він повернеться, Він буде служити їм «хлібом у належний час». (Матвія 24:45-47; Луки 12:37) Спільне свідчення Ісуса та апостолів показує, що народ Господній у цей час повинен очікувати благословення у вигляді глибшого розуміння Істин, записаних у Біблії. Однак у Святому Письмі немає нічого, що вказувало б на те, що це видіння останніх днів буде дане Богом чудесним чином, як це було в минулому, коли Він просвічував розуми пророків, апостолів та нашого Господа Ісуса. Подальші видіння такого роду вже не потрібні, адже всі плани та наміри Бога тепер записані у Святому Письмі.

Ми маємо підстави вірити, що особливе розуміння Слова Божого було дано Його народу в цей кінець віку саме так, як це вказано в пророцтвах. Нам слід з'ясувати, чи є це розуміння насправді Божим планом і тим баченням, яке було майже втрачене з поля зору протягом багатьох століть Темних віків. Ми мусимо перевірити, чи воно узгоджується з обітницями та пророцтвами Слова Божого.

## **Божий план**

Чи маємо ми, отже, у наш час послання Істини? Коли йдеться про розуміння всього Божого плану щодо викуплення та спасіння людства, ми не

можемо правильно відрізнити Істину від помилки, просто розглядаючи один або навіть кілька окремих пунктів віровчення. Насамперед ми маємо визначити центральну тему Божого плану та велику мету, до якої веде кожна деталь цього плану. Що ж виявляється, коли ми досліджуємо пророцтва та обіцянки Слова Божого? Це той факт, що Бог має намір встановити тут, на землі, Царство, яке придушить повстання грішного людства проти Його суверенної волі, і що людство, прийнявши дане Богом життя через Христа, зможе відновитися до досконалості та жити вічно.

Ісус підсумував цю велику тему, коли навчав нас молитися: «Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя на землі, як на небі» (Матвія 6:10) Пророк Ісаї відкриває, що здійснення цього божественного задуму не залежить від кволого людського плеча, але що «влада буде на Його [Ісуса] плечі», і що «ревність Господа Саваота це здійснить». Ісая 9:6, 7

Ця велика тема пронизує Слово Боже. Це просто означає, що божественний задум є нарисом того, що Бог зробить для остаточного благословення людини. Церква відійшла від цієї фундаментальної Істини Біблії на багато століть. Замість того, щоб молитися й чекати, поки Царство Боже запанує й благословить світ, поступово було створено створене людьми царство шляхом об'єднання церкви та держави. Це називалося християнським світом, і хоча влада та вплив цієї системи зараз значно менші, основний принцип, на якому вона ґрунтувалася, досі керує мисленням і діями тих, хто не

просвітлений святим Словом Божим. Цей принцип, здається, полягає в тому, що якщо людина не виконає Божу роботу за Нього, то вона взагалі не буде виконана. Наслідком цього є те, що багато хто сьогодні не бачить того факту, що Бог має план благословення народів і здійснить цей план незалежно від людської допомоги.

## **Розчарування — потім розуміння**

До великого відкриття Істини наприкінці цього віку дослідники пророцтв, такі як Вільям « » Міллер та інші у першій половині XIX століття, на основі знаків часу та певних пророцтв виявили, що повернення Учителя було вже близько. Однак їхні сподівання зазнали розчарування через нерозуміння способу повернення Христа: вони припускали, що Він прийде як людина зі слідами від цвяхів на руках і ногах. Вони не врахували того факту, що Він віддав Своє тіло за життя світу і воскрес із мертвих як славне божественне істота, невидима для людських очей. Отже, коли Він повернеться, Він з'явиться невидимо, «як злодій», і Його не впізнають усі, крім тих, хто «пильнував» і звертав увагу на виконання пророцтв. Об'явлення 16:15; Матвія 24:42, 43

Незабаром після цього, у другій половині XIX століття, група ревних дослідників Біблії протягом тривалого часу вивчала пророцтва. Однією з великих Істин, яка стала зрозумілою завдяки цьому дослідженню, була мета повернення Господа. Святе Письмо показало, що Він мав повернутися, щоб відновити людство до життя, а не знищити землю, і що пророчений кінець світу насправді був кінцем нинішнього злого суспільного ладу та встановленням нового

ладу — «нових небес і нової землі, світу, наповненого Божою праведністю». (2 Петра 3:13) У Діях святих апостолів 3:20, 21 апостол Петро говорив про Божий план, який мав здійснитися через Христа та за Його посередництвом під час Його Другого Пришестя. Він описав це як «часи відновлення всього» і додав, що саме про це Бог свідчив «устама всіх Своїх святих пророків від початку світу». Це був голос Бога — видіння — яке, як зазначено на сайті, чули і яке пророки відкрили Петру та нам.

## **Бачення сьогодні**

Видіння Істини, яке дійшло до нас сьогодні визначеним Богом шляхом і яким ми радіємо, є всеосяжним. Воно охоплює зміст усіх великих видінь, які Бог дав Своєму народу в давні часи. Можливо, Ной не розумів цього бачення так, як ми його розуміємо сьогодні, і не усвідомлював, що його переживання, пов'язані з кінцем того світу, були прообразом «днів Сина Людського», в яких ми зараз живемо, наближаючись до кінця цього «нинішнього злого світу». (Матвія 24:37–39; Галатів 1:4) Проте для Ноя було благословенням те, що його поінформували про майбутній потоп і що йому було надано привілей служіння, пов'язаного з ним.

Як же, мабуть, радівав Авраам, коли Бог повідомив йому про Свій задум благословити всі родини землі через його насіння! Однак він не знав, що це «насіння» благословення мало бути насінням віри, яке складається з Ісуса та членів Його тіла, які страждають і вмирають разом з Ним, щоб жити й царювати разом з Ним. Галатів 3:16, 27–29

Мойсей був вражений, коли побачив палаючий кущ і почув голос Бога, який наказав йому зняти взуття, бо місце, на якому він стояв, було святою землею. Він дізнався, що має стати визволителем свого народу з Єгипту та їхнім законодавцем. Однак йому було дано лише невелике уявлення про те велике визволення, яке мало прийти до всього людства, та про примирення як євреїв, так і язичників з Богом за умовами Нового Завіту. Хоча Мойсей і пророкував, що має прийти Той, хто буде більшим за « », як і інші пророки Старого Завіту, сумнівно, чи він дуже чітко розумів наслідки цього та інших своїх пророцтв. Второзаконня 18:15-19; Дії святих апостолів 3:22-26; Дії 7:37; До євреїв 12:18-24

Ісаї бачив Господа «високого й піднесеного», і це бачення надихнуло його виконувати волю такого піднесеного й святого, але його бачення Бога не повністю розкривало славу Божого характеру, як ми бачимо її сьогодні. Ісаї не розумів, як це маємо честь робити ми, дивовижної глибини та гармонії Божих рис — Його мудрості, справедливості, любові та сили — так влучно зображених у «серафимах», яких він бачив у своєму видінні. Ісаї 6:1-8

Коли небеса відкрилися перед Ісусом, Йому було відкрито значення старозавітних пророцтв щодо мети Його земного служіння — що Він мав страждати й померти за людство. Тоді не було можливості повністю пояснити ці речі своїм учням, бо, як сказав Ісус, вони не були здатні «витримати цього зараз». (Івана 16:12) Коли згодом Ісус роз'яснив їм Писання щодо сенсу

своєї смерті, їхні серця запалали, коли вони глибше зрозуміли ці речі. Луки 24:32

Саме в день П'ятидесятниці значення цього бачення розширилося, включивши «покликання» Церкви. (Дії святих апостолів 2:36–39) Тоді послідовники Христа, які йшли за Ним, глибше усвідомили свою привілею страждати й померти разом із Учителем, тим самим беручи участь у «кращих жертвах» цього віку. (До євреїв 9:23) Ця дорогоцінна Істина також була втрачена з поля зору під час Темних століть, але вона є частиною славного бачення, яким ми сьогодні благословенні.

Бачення, якому Павло не був неслухняний, було славним у всіх своїх наслідках. У ньому він побачив, що Божий план розвинувся так, щоб охопити язичників і надати їм можливість стати співспадкоємцями євреїв у обітницях Царства. (Ефесян 2:11–22) Пізніше Павлу були дані й інші видіння. Він був «піднесений до третього неба» та до «раю» — «нових небес і нової землі, де мешкає праведність» — і побачив те, про що йому не було дозволено говорити, бо ще не настав належний час. (2 Коринтян 12:1–4; 2 Петра 3:13) Сьогодні ми також можемо побачити оком віри «третє небо» і дізнатися, що побачив Павло в «раю». Він побачив, як здійснився Божий задум щодо майбутнього відновлення, і як весь людський рід живе у всесвітньому Едемі, де панує досконалість життя та мир на землі. (Ісаї 51:3; Єзекїль 36:33–36) Павлу не було дозволено розповісти про те, що він побачив, але нам, завдяки нашому баченню, наказано сповіщати всьому світу блаженну звістку про Царство

Христа, яке незабаром буде встановлено! Матвія 24:14; 2 Тимофія 4:2

## **Відповідальність за Істину**

Як ми вже зазначали, коли в давні часи Бог давав видіння Своїм слугам, це були доручення на служіння. Те саме стосується і видіння Істини, яким Бог нас обдарував. Нам є що робити з цим. Це також є для нас дорученням на служіння, а також дорученням, що містить умови та вимоги, яких необхідно дотримуватися, щоб наше служіння було «святим, приємним Богові». До римлян 12:1

Ми прагнемо, щоб наші руки були задіяні у служінні Богу. Ми прагнемо, щоб наші ноги були швидкими у несенні послання божественної любові, щоб «втішити всіх, хто сумує» (Ісаї 61:2) Ми бажаємо використовувати наші уста та язика, щоб розповідати про Його любов. Дійсно, якщо ми усвідомимо правильний дух цього бачення, ми захочемо, щоб усе, що ми маємо, було використано у служінні Богу. «Нічого, Господи, я не приховую», — саме це ми скажемо Тому, хто відкрив очі нашого розуміння, щоб ми могли споглядати Його славу. Ми з радістю присвяtimo Йому все, що маємо.

Усе це є частиною нашого повного підкорення небесному баченню. Павло писав, що ми маємо підкоряти «кожну думку» Христу (2 Коринтян 10:5). Ніщо менше за це не буде цілком до вподоби Господу. Христос сказав, що ми маємо нести своє світло, а також окреслив численні вимоги праведності, завдяки яким наше несіння світла буде прийнятним для Бога (Матвія 5:16;

Філіп'ян 2:15). Тож підкорімося повністю силі Істини й, підкоряючись цьому баченню, радіймо з будь-яких досвідів, які можуть з цього впливати. Час короткий. Будьмо вірними, поки ще маємо таку можливість.